

Deel 12

Alexis zag Michael staan toen ze haar auto iets verderop parkeerde. Hij stond op de stoep en zocht naar een parkeermeter. Ze herkende hem aan zijn lange, goed geproportioneerde lichaam en zijn rechte rug. Het opkomend grijs in zijn donkerbruine haar stond hem zeer goed. Ergens was Alexis verrast door hoe graag ze naar hem keek, Michael had nog steeds de uitstraling van een man die haar aantrok.

Ik heb hem veel te lang niet gezien, dacht Alexis. Ze voelde zich enigszins ongemakkelijk vanwege haar overgebleven gevoelens voor Michael, terwijl ze gelukkig was met Arthur.

‘Hier kan je helaas niet meer gratis parkeren,’ zei Alexis zacht en ze wachtte tot hij zich omdraaide.

‘Hallo schoonheid,’ zei hij blij, en omhelsde haar iets te gehaast, kussend op de wang. ‘Niet bang voor corona?’

‘Niet meer,’ antwoordde Alexis en ze vervolgde: ‘Lang geleden dat we elkaar hebben gezien.’

‘Laat me even goed naar je kijken,’ zei Michael terwijl hij haar gezicht bestudeerde. ‘Ik vermoed dat we elkaar veel te vertellen hebben.’

Veel te veel, dacht Alexis. Wat zou hij zien als hij naar me kijkt? Dat ik verbitterd en oud geworden ben?

‘Zullen we even een stukje gaan wandelen?’ vroeg ze.

Hij knikte en volgde haar.

Dit keer pakte Alexis zijn hand niet vast. Ze wandelden naast elkaar door de gemoedelijke Van Eeghenstraat richting het Vondelpark.

‘Je ziet er goed uit. Hoe gaat het met je? We hebben elkaar zo lang niet gezien dat je Arthur nog niet eens hebt ontmoet,’ zei ze licht verwijtend.

Michael genoot duidelijk van de wandeling, ondanks dat hij goed luisterde.

‘Hij is ongetwijfeld een goede man en ik zal snel bij jullie langskomen om hem te leren kennen.’

‘Jullie zullen elkaar mogen. En jij, ben je single? Dat kan ik me toch niet voorstellen,’ knipoogde ze.

‘Ik ben weer terug bij Monique,’ antwoordde Michael met de bekende regelmaat in zijn stem.

Alexis kende zijn ex-echtgenote niet, alleen van Michaels karige verhalen. Hij was altijd attent gebleven naar zijn ex-echtgenote en behandelde haar met veel respect.

‘En, nog geen ruzie gehad?’ zei Alexis voor ze er erg in had. Ze kon zich moeilijk een gezonde relatie zonder ruzie voorstellen. Voor haar was ruzie een teken van hartstocht.

‘Ik zal je teleurstellen,’ antwoordde hij. ‘Nee.’

‘Ze heeft je vergeven voor het verleden, dan houdt ze nog steeds van je,’ zei Alexis.

‘Dat weet ik niet, maar het leven met haar is prettig.’

‘En je Afrikaanse passie dan?’ vroeg Alexis en ze excuseerde zich voor haar ondervraging.

‘Tja, dat werkte inderdaad niet. Ik hier en zij daar. Zo kan je geen toekomst opbouwen.’

Michael zocht naar een bankje bij 't Blauwe Theehuis waar ze even konden zitten.

‘Ah, daar,’ en hij wees naar een vrije zitplaats. ‘Ik haal koffie, ga jij vast zitten.’

Alexis keek hem na terwijl hij wegliep.

Deze statige man met een fijne, rustige uitstraling was ooit mijn geliefde. Hij heeft een ereplaats in mijn hart, maar ik mis hem niet en ik ben blij dat hij mij liet gaan, dacht Alexis. Maar hij is mij dierbaar als vriend.

Vijf minuten later keerde hij terug met twee papieren bekers met koffie.

‘Heerlijk, dank je wel,’ zei Alexis en ze stak haar sigaret op. ‘Kom naast me zitten.’

Ze keken naar een voorbijgaande moeder met een kinderwagen.

‘Wil je geen kinderen meer?’ vroeg Michael en hij keek naar Alexis. Zijn blik gaf haar geen ruimte om aan zijn vraag te ontsnappen.

‘Mijn kinderwens is voorgoed voorbij,’ en Alexis wendde haar blik af en besloot hem haar verhaal te vertellen.

‘Weet je nog, toen wij in Haarlem hadden afgesproken maar wij elkaar toch niet hadden ontmoet? Ik was zwanger, het was de dag voor mijn abortus,’ en Alexis vertelde hem alles. Michael luisterde, terwijl zijn rustige blik op haar gezicht rustte. Hij dacht terug aan hun laatste ontmoeting, een paar jaar geleden toen zij nog een soort open relatie met Wouter had. Hij herinnerde zich wat hij aan Alexis vroeg terwijl ze beiden naar de zee keken vanuit een strandpaviljoen in Bloemendaal. Toen ging Alexis er niet op in.

Net alsof zij zijn gedachten las vroeg Alexis ineens: ‘Waarom zei je destijds op het strand tegen mij: “Zullen we een kind nemen?” Wist je op dat moment al dat het niks zou worden tussen Wouter en mij? Ik weet nog dat ik ervan schrok en daarom niks terugzei. En weet je, je moet niet zo’n afwachtende houding hebben bij een vrouw. Een vrouw wil voelen dat een man voor haar gaat, als het te lang duurt laat ze je los.’

Michael lachte. ‘Heb je er spijt van dat je mij hebt losgelaten?’

‘Mijn mooie lieve vriend, dat niet. Anders had ik Arthur nooit ontmoet,’ zei ze een beetje ironisch. ‘Maar ik heb er spijt van dat ik het kindje niet heb gehouden en het valt me zwaar om dat los te laten.’

‘Denk je niet dat je die keuze niet voor niks gemaakt hebt?’

‘Misschien, maar dat kan ik nu nog niet inzien. Ik hou van Arthur en ik kon het hem niet aandoen. En ergens voel ik wel dat het de verkeerde keuze was; soms hebben we het moeilijk, zijn we koppig en doen we elkaar pijn. En het ergste is dat hij mijn pijn niet wil delen.’

‘Ik denk dat dat door angst komt. Mannen zijn bang voor negatieve gevoelens,’ zei Michael.

Alexis ademde heel diep en rustig en vervolgde: ‘En heel af en toe heb ik spijt dat ik er niet op in ben gegaan, op je vraag om samen een kind te krijgen.’

‘Zou je het willen, nu?’